

lig med sin Gerning, hvad han ikke var, da han kun havde siddet et halvt Aar i Embedet. Nu har han jo siddet i adskillige Aar og maa da være saa fortrolig med sin Gerning, at vi nu kunne vente Forslag i den nævnte Retning. Men vi have hidtil ventet forgæves, og da det ikke synes, at den højtærede Minister vil røre paa sig, have vi tilladt os at stille vort meget beskedne Forslag om at inddrage to Gesandtskabsposter.

Vi have i Finansudvalget ønsket at faa lidt at vide om, hvad vore Gesandtskaber bestille. Det kunde jo være, at deres Virksomhed var Pengene værd. Men vi have desværre ingen Oplysninger kunnet faa i saa Henseende. Vi have faaet Oplysninger om, hvor mange Breve og Skrivelser der udgaar fra vore Gesandtskaber. Hvad der staar i dem, kunne vi ikke faa noget at vide om. Og nu er det jo ikke Skrivelsernes Antal, det kommer an paa, men mere, hvad der staar i dem. Mest kommer det jo an paa, hvad der i Virkeligheden bestilles, og derom have vi ikke faaet den allermindste Oplysning. Jeg ved nu ikke, om det er dybe Hemmeligheder, som ikke en Gang kunne nævnes i Finansudvalget. Jeg gaar nu ud fra, at der vist bestilles meget lidt der, og at Grunden til, at vi ikke maa faa Resultaterne at se, ganske simpelt er den, at der ingen Resultater er. Jeg tror derfor, vi godt kunne undvære en Del af denne Repræsentation. Jeg forstaar f. Eks. ikke de store Interesser, der knytte os til en Stat som Østerrig—Ungarn. Den Gesandtskabspost kunde man godt inddrage. Og Gesandtskabsposter ere jo dyre Ting. Blot det at inddrage et Par vilde betyde en Besparelse af 70—80,000 Kr. aarlig.

Nu siger den ærede Ordfører, at vi altsaa ønske en mindre Repræsentation overfor Udlandet. Men det er ikke rigtigt. Det forekommer os, at en virkelig nyttig og gavnlig Repræsentation overfor Udlandet have vi gennem vore Konsuler. Der staar jo foruden disse Gesandtskabsposter opført paa Finansloven omtrent 100 danske Konsulater omkring paa de Pladser, hvor Danskerne have Interesser, der skulle varetages. Jeg tror, at disse Konsuler ere den nyttigste og bedste Repræsentation overfor Udlandet. Vi ønske ikke, at vort Land ikke skal være repræsenteret overfor Udlandet, men vi tro ikke, at det er nødvendigt, at det sker gennem disse Gesandtskaber. Jeg kan naturligvis ikke udtale mig bestemt om dem, da der jo

hviler en dyb Hemmelighedsfuldhed over deres Virksomhed; og da vi ikke kunne faa noget at vide, kunne vi naturligvis heller ikke kritisere denne Virksomhed. Men jeg har dog en Anelse om, at den ikke er ret stor. I Udgifterne til Konsulerne foreslaa vi ingen Nedsættelser, dem anse vi for gavnlige og nyttige. Er der Tale om at hjælpe vore Landsmænd i Udlandet, er det jo i de fleste Tilfælde Konsulerne, der træde til, navnlig overfor Danske, der af en eller anden Grund ere komne i Nød og Trang.

Jeg tror derfor, det er rigtigt at give Udenrigsministeren den foreslaaede Bemyndigelse. Jeg vil haabe, at den bliver vedtagen, og at han vil benytte sig af den, saa at den gamle Venstretanke, som Venstre i mange Aar har drømt om, kunde blive realiseret.

Sveistrup: Jeg ønsker i Anledning af det foreliggende Ændringsforslag at bemærke, at det forekommer mig, at man ikke fra fredsvenlig Side skal være særlig ivrig for at faa Udgifterne paa Udenrigsministeriets Budget nedsatte. Dette Ministerium er i Virkeligheden vort Fredsministerium. Det har den Opgave at bevare Freden mellem os og andre Stater, og den Opgave er af saa uhyre Betydning, at nogle Tusinde Kroners Udgift mere eller mindre i saa Henseende neppe kan være afgørende. En anden Sag er det jo, at ogsaa jeg kan slutte mig til Ønsket om, at vi kunde faa saa meget at vide om vore Gesandters Virksomhed, at vi derigennem bleve forvissede om, at de opfattede deres Opgave saaledes, som vi opfatte den, nemlig at være Fredens Talsmænd og Varetagerne af Fredens Interesser for vort Vedkommende overfor Udlandet. Jeg tvivler ikke om, at det er saa, men det kunde altid være velgørende at faa en Udtalelse derom.

Jeg har for øvrigt begæret Ordet for at tale om nogle ganske smaa Bevillinger, der dels findes paa Udenrigsministeriets, dels paa Indenrigsministeriets Budget, men som jeg mener burde samles paa det førstnævnte. Det er de Bevillinger, der have den direkte Fremme af den internationale Fredsbevægelse til deres umiddelbare Formaal. Der findes 4 saadanne paa dette Finanslovsforslag. Der findes paa § 17 en Bevilling til Voldgiftsbureauet i Haag paa 2,000 Kr. og en Bevilling, der hedder „Bidrag til det internationale Fredsbureau i Bern, 2den Del af et treaarigt Bidrag, 500 Kr.“ Jeg vil haabe,